

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS HÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN PENTEKEN.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 8 korona. Fél évre 4 korona.
Negyed évre 2 korona.
— Egyes szám ára 16 fillér. —
Előfizetések a kiadóhivatalba küldendők.

Felelős szerkesztő:

Dr. Essösy Béla.

Kiadó tulajdonos:

Glattstein Adolf.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,

reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz intézendők.

A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Egyik kulturintézetünkről.

(P.-L.) Kulturintézetnek nevezzük az iskolát, legyen az igénytelen falusi iskola vagy legmodernebb berendezésű gimnázium s egyetem.

Az elemi iskola a tudomány a műveltség alapvető tereuma. Onnan indul el, ha még oly igénytelen padok s falak közül is, a szellemitudás, a kultúra, hogy az egyedeket, a társadalmat felemelje a maradiság, a tudatlanság ködéből s elvezesse az emberi társadalmi boldogulás szédítő magaslatához.

Minden józanul gondolkodó elme tisztában van ezzel, tehát bizonyításra nem szorul. Ez a ösztudat, meggyőződés magyarázza meg ama közismert tényt is, hogy az iskolát napjainkban — a modern haladás és tudományosság korszakában — elsőrendű faktornak, egyik legfontosabb intézménynek tekintik a társadalom, az állam. Azért mindenütt nagy áldozatot is hoznak az iskoláért. Szinte vetélkedve fáradoznak egyletek, felekezetek és kormányok fejlesztése, felkarolása érdekében. Akié az iskola azé a jövő. Minél több, fejlettebb iskolája van az országnak, annál szilárdabb, biztosabb alapon áll a nemzeti, a kulturális haladás terén. Ami hármennyit áldozzanak egyesek, felekezetek és az állam az iskoláért sohasem mondhatjuk ennyi vagy annyi elég az iskolára, több

áldozatra nincs szükség a kulturális haladás érdekében.

Ami nem halad, elmarad mint mindenről áll az iskoláról is. És ha ez áll általában minden ország, város iskolájáról, áll ez városunk iskolájáról tehát a róm. kath. iskoláról is. Szerény külseje dacára megérdemli a „kulturintézet” címet. Sok jeles földinknek összes érdemesebb, idősebb polgártársunknak — valláskülönbség nélkül — gondos bölcsője volt alapismereteik megszerzésnek tudományuk, műveltségük megalapozásának idejében. Ezen érdemteljes mult mellett iskolaköltségeink javarészeivel szemben most is pontosan teljesíti a kulturát megalapozó áldásos munkásságát.

Ennek dacára ujaliban — sajnos — mostoha anyagi viszonyai miatt, többek előtt kegyvesztett — ha szabad ily kifejezéssel élünk — a tudomány s szerény intézete. Évszázados munkásságában megvénhedt, mondják rá hálátalan ellenségei, hagyjuk hát sorsára s állítsunk helyébe egy új és modern állami iskolát. Uraim ez helytelen nézet. Egy intézetet, mely legtöbbször nevelte, mely oly tisztas multtal dicsekedhetik, s magasztos hivatását most is a lehető legjobban teljesíti, csak azért sorsára hagyni mert megvénhedt és no valljuk meg mivel ker. kath. jellegű, hát ez legalább is hálatalanságra vall.

Ha városunk s elsősorban az iskola volt növendékei oly áldozatkészséggel, annyi szeretettel viseltetnének irányában, mint gyermekkorukban ez intézet viseltetett velük szemben, panasz nem lehetne rá. Hiszen most is csak az az egy panasz jogos, hogy nincs modernül felszerelve. Kopottak padjai, roszak kályhái stb. Ezen azonban nem az államosítással, hanem igenis fokozatosabb támogatással lesz segítve.

Az elemi oktatás államosítása ellen minden józan, gyermekeinek jövőjét féltő szülőnek állást kell foglaltatnia. Mert a zsenge lelkeket egyedül a vallás-erkölcsös nevelés képezi becsületes jellemké, igazi tudósokká, hazát boldogítani, hazát fentartani képes honpolgároká. Csak nemrég csattanós bizonyítékkal, szép példával szolgált e kérdésben közéletünk kiváló férfja gróf Tisza István.

Egy bihari község tudvalevőleg iskolájának államosítását kérelmezte felsőbbbségétől. Gróf Tisza István ezt ellegezve így szólott: „Én a magam részéről ellenzem a kérelem teljesítését, mert nem tartom helyesnek a népoktatás államosítását” stb. Ám mi nem erről akarunk szólni. Cikkünk célja csupán felhívni városunk intézőit s közönségünket, hogy jobb sorsra méltó intézetünket nagyobb támogatásban illene részesíteni. Az iskolai főtartói ugyanis már nehezen bírják a fokozatos fejlesztéssel járó költségtöbblet

A „Szécsényi Hirlap” eredeti tárcája.

Beszélgetés Ferenczy Terézről.

Írta: Kardos István.

(Folytatás.)

Érdekes az öngyilkosok pszichopathológiája.

Sok egyéni nézetet hallottam már, erre a dologra nézve.

Én magam hátor, elszánt, önmagukkal teljesen leszámolt embereknek tartom az öngyilkosokat, sok mással szemben, akik ezt a legrútabb, legaljasabb gyávaságnak minősítik.

Minden ember ragaszkodik életéhez, minden ember szeret élni s tudja isten hogy van, de bármint is verne minket az Élet, legtöbbször csak meglapulunk, gyáván meghunyászkodunk előtte.

Aztán az én életem az enyém, nem vagyok érte felelős egyáltalán senkinek, tehetek vele azt, amit akarok.

A multkoriban olvastam egy kis gondolatot, amely körülbelül így hangzik:

Ostobák az öngyilkosok! Hisz ha felteszed magadban, hogy lelkeidet nem engeded korbácsolni az élettől, boldog, megelégedett leszel, mert ő fog engedni.

Jó kis frázis az igaz, de írja aligha gondolt az életre, amikor ezt leírta.

Nagy szó az a „felteszed magadban”; leírni ugyan elég könnyű, megtenni már nehezebb.

Erős ember határozottan nincs a világon. A csapások egyaránt levesznek mindenkét, legyen annak hár acélidegzete. —

Eleget szenvedhet egy öngyilkosjelölt akkor, mikor felteszi magában, hogy megvált az élettől. Az az egy lépés, amit megtesz a revolverjéig talán a legnagyobb lelki kínok, lelki fájdalmak között történik, de megteszi, mert meg kell tennie.

Én egyáltalán nem tudom elítélni az öngyilkos embereket; nem bűnösök ezek, hanem szerencsétlenek mind, mind, kivétel nélkül.

Van azonban egy árnyoldala az öngyilkosságnak: a temetés. Az az egyén ugyan már aligha gondol arra, beszenteli-e pap vagy sem, a temetőben adnak-e neki nyughelyet vagy csak az árokban a kerítés mellett — neki már úgyis mindegy.

Fáj azonban hozzátartozóinak, hogy nekik Halottak napján a temető árkában kell meggyújtaniuk a gyertyát.

Dehát hiába a klerus ezt így rendelte. Az isten legnagyobb ajándékát, az életet nem szabad magunktól eldobni.

Ez is szép, úgy elméletben. —

Legmegrögzöttebb gyikosok az álmatlan éjszakák, meg a tavaszi napok.

Mi akik még holdogok vagyunk átábrándozhatunk egy ilyen éjszakát, gyönyörködünk a tavaszi kikeletben; akiknek azonban a hánal már a torkukat szorongatja, akik szerencsétlenek, azoknak egy álmatlanul eltöltött éjszakán minden visszatér lelkükbe, azoknak a tavasz szinpompája mintha mondogatná! „Ládd! — én milyen fontos vagyok, te meg milyen törpe.

Ez a feltűnő különbség mérge, amely öl.

Ez ölte meg Ferenczy Terézt is.

Május 23.-a éjjele a legszebb éjszakák egyike volt.

A fátyolozott holdvilág félve sültöt, a csillagok szeliden mosolyogtak.

S a lányszoba menyegzőes ágyában egy nő zokog, fejét behajtván a hullámos párnákba s lelkébe, mint a temető árnyai jönnek vissza a régi alakok. Hasztalanul igyekeznek őket elűzni, nem mennek . . . ott maradnak . . . s mindenik mond valamit,

fedezését. Ha tehát a város nem siet támogatására előbb-utóbb beállhat a visszahatás. Senki se mondja erre: Nem segíeyezhetjük a kath. iskolát, mert akkor a két másik is kér segítyt, mi a pótlódó felemelését okozná. Hát kérjen az 1868. III. 23. §-a értelmében joga is van erre. Am jól jegyezzük meg: A közigazgatási bíróság 1898. évi 1597. sz. a. kimondotta, hogy „a hitfelekezeti községi segíeyezésének aránya nem az egyes hitfelekezethez tartozó községi lakosok adójának, hanem csakis a községben fennálló egyházközségek hívei lelki számának arányához képest állapítandó meg.” Ily értelmű segíeyezés pedig nem okozná a pótlódó horribilis emelkedését. Egy legfeljebb 2 százalék adóemelését pedig iskolára, kulturcélra senki sem sajnálhat e városban, mely összeségében kulturális célra úgy sem áldoz. Éltet a remény, hogy jóindulatu eszménk fölvetése nem okoz félreértést, hanem közelebb viszi legnépesebb iskolánk támogatásának módzatait a helyes megoldáshoz.

Hisszük akad városi képviselő, ki a legközelebbi városi közgyűlésen indítványképp szóvateszi a város kötelességét, legregibb s érdemekben oly gazdag, iskolájával szemben. És bár optimisták nem vagyunk, föltételezzük: Nem lehet nem akadhat képviselő ki ellenezné városunk e kulturintézményének e lehetőség szerint való évenkénti segíeyezését. E támogatás, segíeyezés nyomában városunk ez iskolaja leveu az öregség ráncait; a kultura, az alapvető tudomány plantálását az eddigmet is fokozatosabb mértékben fogja beöltetni növendékeinek javára, boldogulására, valamint a köznek, a városnak haladására, felvirágoztatására.

Borzalmas számok.

Az amerikai „Szabadság” hivatalos adatok alapján a következőket írja: Pennsylvaniában 331 millió 966 ezer és 70 tonna szenet bányásztak a múlt esztendőben. Ennek az óriási szénmennyiségnek a kiak-

názása 1125 mond egyezerszázhuszonöt ember életébe került. Az állami bányahivatal most közzétett hivatalos jelentése szerint ennyien pusztultak el az elmúlt évben a pennsylvániai bányákban.

A kimutatás szerint puhaszénből 148.696 776 tonna került felszínre. Összesen 187.711 ember aknázza ezt a nagy mennyiségű szenet, a melynek bányászása közben 527 ember pusztult el.

Keményszén 83.696.294 tonnát termeltek a pennsylvániai bányák 167.927 alkalmazottal, akik közül munkahözben 598 ember vesztette életét.

Pennsylvániában nagy az elpusztult bányások száma, de a statisztika azt bizonyítja hogy aránylag a többi amerikai államokban még nagyobb emberáldozattal jár a szénbányászás.

Megjegyezzük, hogy az elpusztult legfőbbje magyarországi tót és olasz. Amerikai nincs tiz se az ezereken fölül levők között, mert a benszültt amerikai a halál biztos pitvarába nem megy kenyeret keresni. Ez a kenyér igen alkalmas az idegennek, akit az amerikai az állattal tart egyenrangúnak.

Nincs nap, melyen borzalmas szerencsétlenség ne történnék, s nem vehetünk kezünkbe amerikai lapot, amelyben ilyen szerencsétlenségről ne lenne hír.

És a mi a legelszomorítóbb, nincsen rá eset, hogy magyar munkás, mikor amerikai partot ér és hetek meg hónapok számára munkát keres, mást mint szénbánya munkát kapjon. Mert aki csak valahogy betevő falatot másképpen kereshet, az nem bolond életét kockáztatni? Azért marad idehaza annyit asszony özvegyet; azért hull annyi köny: s ezért emlegi sok ajak átkozva Amerikát.

De azért még mindig vannak emberek, akiket el lehet kápráztatni Amerikával. Hasonlók az éjjeli bogárhoz, akik nekirepülnek a tűznek s szárnyászegetten esnek bele s pusztulnak el. Egy azonban bizonyos, a kivándorlás Amerikába alább hagyott. Nemi olyan zsufoltak már a vérünket vivő hajók.

Ellenben haza mind többen jönnek, sokan a csalódottak, az Amerikát átokkal emlegető megtértek. Nekik igen nagy érdemük van abban, hogy igazság szerint, oly sötét képet festenek az amerikai magyarság helyzetéről, hogy aki még Amerikába akarna menni, — annak is alaposan elmegy a kedve tőle.

Nemzetünknek teszünk nagy szolgálatot, ha a népet felvilágosítjuk s az ügynökök gonosz munkáját sikertelenné tesszük. Mi a sajtóban e tekintetben bőven kivesszük munkarészünket, de ezt várjuk azoktól is, akik a népre hitással vannak.

H I R E K.

Kinövesés. A hercegprimás Polák István karancssági alesperest kerületi esperessé, Radnay Győző ludányi plébánost pedig alesperessé nevezte ki.

Hymen. Bayer Lajos a „Szécsényi Népbank” főkönyvelője f. hó 16-án esküszik örökhűséget Susitzky Janka urleánynak B. Gyarmaton.

Hivatalos órák. Tájékoztul értesítetik a közönség, hogy a szécsényi Kir. adóhivatalnál 1911. május 1-től október hó 31-ig terjedő időben a hivatalos órák köznapon reggeli 7 órától délutáni 1 óráig tartanak; a pénzkezelés pedig — kivételével a hírói letéteknek, melyek a hivatalos órák egész időtartama alatt elfogadtnak, reggeli 8 órától déli 12 óráig teljesítetik.

Panasz. Sajnálattal tapasztaljuk, hogy helybeli kereskedőink egy-két kivételével már régóta és egyáltalán nem kedveskednek frissebb és frissebb kirakattal városunk közönségének. Hanem a kirakatra szánt ablakhelyeket rendetlenül teleszórják mindenféle limlommal, avult portékával és itt-ott szeméttel. Panaszt hallunk kereskedőink részéről, hogy városunk közönségének java nem itt szerzi be a szükséges divatcikkeit s a többi mást, hanem Gyarmaton vagy Losonczon. Ezen

mindenik ság valamit . . . S a lány beteg szívenek dobbanása meghallkul, félálomba merül.

Megalmodja, hogy van egy virágos sír a temetőben, ahová egy ősz ember ki-kijár zokogni, ahova elzarándokol egy facipós, egy szőrösültas szerzetes s ott mindenik rögnék külön-külön elmondja, hogy ebben a sírban, első szerelme nyugszik.

Ez a sír pedig . . . az ő sírja. —

Bosszantóak ezek az álmatlan éjszakák.

A reggeli nap sugarai aztán végképp megérlelik benne az öngyilkosság gondolatát.

Reggel kiment a szomszédos lpolykúrtre, hogy egy barátinőjétől puskaport kérjen.

Keresztül ment a gólyahíres, szarkalásbas réten; megegyszer látta az életet a maga pompájában, a maga természetességében, de az ő elhatározása erős volt, nem tántorithatta el többé semmi.

Lelke teljesen nyugodt volt. Hisz a síron túl nincs élet, elporlad a test, elvesz a lélek is és a semmi ott lenni sokkal jobb lehet, mint itt fenn a kín, a szenvedés.

A revolver feltalálója az öngyilkosok megváltója volt.

Talán négy esztendővel ezelőt történt,

hogy egy volt osztálytársam, Balassagyarmaton agyonlötötte magát.

Künn feküdt a felt színhelyén, a vasuli sineken. Kimentünk megnézni s egyikünk sem akarta elhinni, hogy halott, a szenvedés mosolyt csalt ajkára; végre aztán beszélni kezdett fején a kis seb, s csak a sercsegő vér tudta elhitetni velünk, hogy életét kilehelte.

Legszehbek azok a halottak, kik az élőkre hasonlítanak.

A revolver nem kinez, nem csinál fájdalokat, az ől. Milyen lelki szenvedést állhat ki az az öngyilkos, aki méreggel akarja magát elpusztítani. Mig ez a gyilkoló szerzőm hatni kezd, egy örökkévalóság telik el. Azok alatt a percek alatt, talán meg is gondolja a dolgot, talán visszaszeretné venni az életét. De már ekkor késő van, elvesztette magától. S aztán mily borzalmas ily halottnak a teste, szederjés fekete.

Az akasztófáról nem is beszélek, az csak gonosztevőknek való.

De az a kis szerzőm, az a kis revolver egy igen hű barát. Csak egy parányi sebet ejt a szíven, vagy az agyán, de ez a kis seb maga a halál.

Nem csinál fájdalmat, nem bántja a testet, a lelket, csak kileheli az életet. De ezt a lehetetet a szerencsétlen öngyilkos nem érzi meg, elalszik örökre. —

Ferenczy Teréz is ezt választotta.

Amikor hazament lpolykúrtól ő maga töltötte meg fegyverét, gyilkoló szerzőm.

S amig töltötte azon gondolkozott, vajjon mért kellett épen neki ilyen szerencsétlenné lenni.

Dehogyan volt csak ő ilyen szerencsétlen. Sok, sok ember jár közöttünk, lehajtott fővel, bús szíven, zokogó szemekkel, akiknek nagy bánatuk van, de nem mondják el senkinek. Minek is? Az emberek nem igen szeretnek egymáson segíteni, egymást támogatni. —

A mikor a nap lement a gyarmati hegyek mögé, Teréz bement szobájába és bezárkózott.

Mégegyszer tanácsot kért magától, hogy mit tegyen s a felelet döntő volt életére.

Olyan jók a csendes, magányos, hezárt szobák. —

Tudja az isten, az ember nyugodtabb, ha saját lehetetet hallja. Aztán azok a fehér falak olyan szépen tudnak mesélni, hisz,

mi egy cseppet sem csodálkozunk, mikor látjuk hogy nálunk kereskedőink semmit se tesznek kizárkálba mutatól, s nincs amit szemünk vagy szánk hon megkívánjon.

Madarak és fák. A szécsényi r. kath. fiu-iskola növendékeivel a tanítótestület f. évi május hó 18-án „Madarak és Fák” ünnepséget tart. Az ünnepség sorrendje a következő: Délután 9 órakor az iskolában; 1. Hymnus 2. Megnyitó beszéd tartja: Bertha István. 3. Egy tanuló szaval a madarak iránti szeretetről. 4. Zárszó, melyben a tanulók a madárvédő táborba való belépésre felszólítanak, ezután a felvételi-jegyek kiosztása. Tartja: Bertha István. 5. Szózat.

Délután: Zászló alatt 1 órakor indulás a káprásba az Insurgensek indulójának éneklése mellett. Utközben egy-két induló éneklése. Megérkezés után pihenő.

Az ünnepség folytatása a szabadban imával veszi kezdetét, melyet egy VI. osztályu tanuló mond el. Ezt követi a tanulók együttes éneke: „Járjatok be minden-minden földet”. Utána az osztályonkénti szavallatok következnek, inelyek ugy a haza mint a fák és madarak szeretetéről szólnak.

Ezután Varga Géza tanító tartja meg lelkesítő beszédét, melyben a tanulókat a madarak és fák szeretetére fogja buzdítani. Végül: ima, mondja egy VI. oszt. tanuló.

CSARNOK.

Az év négy szakára.

Szeretem a tavaszt!
Midőn lány fuvalmak űzik el a telet
S bundámra nincs szükség:
— Zalogházba mehet!

Szeretem a nyarat!
Ha piacunkon le- és felsétálok
S szembe jönnek:
— A szép leányok.

Szeretem az őszt is!
Mert ehhez hasonló leginkább életem

Meg vigasztalásom
A bor, ekkor terem! . . .

Szeretek tél téged!
Kedvelem hideg, s zuzmards létedet,
No, mert leányokat
— légre vinni lehet! . . . (—)

Összpróbák.

Vidám jó kedvtől és kedves női kaczagástól hangos az „Ujvilág szálló” nagyterme estéről-estére.

A véletlenül betoppanó idegen azt hinné, hogy valami kisebb szerű kabaret estély van készülődben, pedig kellemesen kellene csalódnia mert a „Szécsényi Iparos és Kereskedő Ifjuság Önképző Köré”-nek néhány tagja és az ugyancsak közreműködésre felkért hölgyek.

Hogy az estély milyen érdeklődés mellett fog lefolyni azt e pillanathan tudni még nem lehet.

Ismerve a vigalmi bizottság elnökének fáradhatatlan tevékenységét s a szereplők nagy igyekezetét előre is jelezhetem, hogy a műsor minden egyes pontja nagy tetszésben fog részesülni.

Azt hiszem, hogy a női szereplők mindegyike már a kör előbbi estélyeiről ismeretes a nagyközönség előtt. Általánosságban annyit mondhatok, hogy minden egyes szereplő a legnagyobb intenzivitással tölti be azt a kört a melyét a kissé szigorú rendező részére kijelölt.

Fekete Jolánka (Évi szerepében) oly rendkívül kedves alakítást nyújt, a melynek látára sok bájos kis leány szivecskéje fog kissé erősebben dobogni.

„Hiszen a leányok oly képzelődők, hogy még a virágtól is megkérdezik szeret? nem szeret?”

Hát még ha valaki szemükbe mondja . . .
Bucsu Mariska végtelenül természetes előadási modrával és hangjával nagyon finom és határozott soha nem ingadozó, biztos kezelésével a „Szorrentői levél” minden

zenei szépségét s az író mély érzését oly hatásosan juttatja érvényre, a mely a hallgatóságot bizonyára zajos tapsra fogja bírni.

Szűhi Olgicza kedves, francia könnyedséggel írott „Férjvadász” című magánjelentél a fiatal bakfis leányokat jellemző naiv, de szintén nagyon bájos előadásban igyekezik minél hatásosabbá tenni.

Kívánjuk, hogy a mai mielőbb megvalósuljanak . . .

A férfi szereplőkről egyelőre csak annyit hogy a váratlan gyászeset folytán Klein Armand fiatal barátunk már megszokott sok-sok kellemes estét betöltött játékában ezuttal nem gyönyörködhetünk. Azonban Paczek Jenő ily szerepkörben miként a próbákból megítélhető talán jól meg állja helyét, s lehet Zerkovitz kupléinak előadásával még sok tapsot fog aratni.

Azt hiszem, az estély erkölcsi sikere a szereplők és rendezőség nagytevékenységétől következettve már biztosítva van . . .

Uraim és Hölgyeim!

a viszontlátásra —n.

Szerkesztői üzenetek.

A *Múza*. Ezen verset oly gyöngéd gonddal tettük félre a nem közölhetők közé, — amilyen gyöngéd csak vőlegény lehet a menyasszonyához.

Vortaro. Pl.: Ferenczy Teréz, Losonc, a (7) mellőzésével írni nem helyes, mivel ez tulajdonnév. Pusztán (c)-vel csakis mellékeveket helyes írni — Haddja, hadd, hagyja mind más értelem.

Van szerencsém a n. é. közönséget értesíteni, hogy a rárósmulyadi

VASAS ÉS SZÉNSAVAS ÁSVÁNYVÍZ

árusításával Szécsényben HERCZOG IZIDOR fűszerkereskedőt bízom meg, hol

Övegenként 8 fill.-ert kaphatók.

Tisztelettel

SVARCZ SOMA,

rárósmulyadi fürdőtulajdonos.

mindent látnak, mindent hallanak. S az ember visszazáll képzelete szárnyain a múltba, az anya elébe, mert boldogság csak ott van, azontúl már szenvedés. —

Teréz a muskállis ablakok mögött vizsgálódja régi kedveseit, az anyját, a bátyját, a szeretest, talán még a hűtlen vőlegényt is.

És hívja őt mindenik le a mélybe, ahol olyan jó.

S a lány örül, hogy végre megszűnnek a csapások, hogy végre nyugodni fog.

A nap sugarai végleg letűntek, a kiszoba félhomályba borult.

Teréz elmereng . . . visszanez életére, bizony nem talál ott semmi szépet, semmi jót.

Kezébe veszi tollát, elválhatatlan barátját, mely mindig megértette őt, mely sohasem csalta meg.

S már látja is a temetőben a sirt, a saját sirját s ültet rá egy virágot, egy igazi csodaszép virágot:

. . . . „Hogyha majd erre jársz lelkemnek barátja,
Szemed két csillaga sirhalmam meglátja,
Hogy megtudhasd, hogy hol porladozik a szív,
Mely még szeretni birt, csak tehozzád volt hiv.

Oh mert hidd, hogy itt is, a tulvilág ölen Hiven szerettek és Te reád várok én!”

Leteszi a tollat s felveszi a fegyvert. —

A szive nyugodt, lelkiismerete mélyen hallgat, beletekint a fegyver csövébe, a sir szájába. Nem is olyan fekete ez, nem is olyan borzalmas, tele van édes sejtéssel —

A sejtelmek mindig édesek. —

Amit az ember nem ismer, azután vágyakozik; őstermészete a kíváncsiság. Mindent tudni vágy, mindent ismerni óhajt. Nem képes nyugodni addig, míg ki nem ismerte a dolgot kívülről, belülről minden oldalról, aztán ha megismerte eldobja magától s egy új, ismeretlen dologra vágyik.

S ez így megy egy egész életen keresztül, mert ismeretlen, idegen mindig van előttünk.

A fegyvert agyához illeszti, balántékjához mely legkevésbé tud ellentállni a szenvedéseknek.

A szobában szürkület van, az árnyékok méterekre nőnek meg . . .

az árnyak a tűztől megriadnak . . .

odakünn susog a zephir

a szűzfehér leányszobában meg fellángol

a fegyver . . .

beesteledik . . .

Az élet a tragédiák legnagyobb mestere s csak a maga rútságában gyönyörű.

Ferenczy Teréz legszebb példája a romboló természetnek. Ő tűr a végletekig, szenved és küzd, de halála nyugalmas.

Amilyen magasztóan viharos volt élete, olyan magasztóan csendes halála.

MÉG NÉHÁNY SZÓ.

Eleget irtam Ferenczy Terézről, eleget elmondtam lelki küzdelmeiről, talán sokat is de szolgáljon mentésemül, hogy róla, az ő nagyságáról, bár akármennyit írnék, mégis kevés volna.

Aztán egy kicsit szentimentális voltam. Róla talán nem is írhatnék másképp, mert az ő lelkéről nem a szavak, hanem az érzések beszélnek.

Amit leirtam az minden igaz. Így beszélte nekem egy nyári délutánon a fehér akácok árnyában Bulcsú néni, közbe-közbe megnevedesítve kötését egy-két lehulló könyccseppel, amely szintén Ferenczy Terézről, a magyar régi . . . ötvennyolcz esztendő mést . . .

Vége.

926—911. sz.

Arverési hirdetményi kivonat.

A szécsényi kir. járásbíróóság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy szécsényi takarékpénztárnak végrehajthatónak Gyebnár Lajos és Sándor végrehajtást szenvedő elleni 1000 korona tőke és jár. iránti végrehajtási ügyében a szécsényi kir. járásbíróóság területén levő a szécsényi 115. számú telekkönyvben A. I. 1. sorsz. 182 hrsz. háza 800 koronában ezenel megállapított kikiáltási árban az arverést elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok 1911. évi május hó 27-ik napján délelőtt 10 órakor ezen kir. járásbíróóság telekkönyvtárában (földszint 7. sz. ajtó) megtartandó nyilvános árverésen a kikiáltási ár kétharmadrész összegén alól eladatni nem fognak.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát készpénzben vagy az 1881. LX. t.-c. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333/I. M. sz. rendelet 8. §-ában megjelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. tc. 170. §. értelmében a bánatpénznek a bíróságnál való elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Szécsény, 1911. márc. hó 7.

Szenthe, kir. jbiró.

Perenyi, kir. tkv. vezető.

Papirszalvéták**kaphatók!**

Glattstein Adolf papírárulataiban, Szécsény.

Szécsényi Népbank Részvénytársaság.**Hirdetmény.**

A Szécsényi Népbank Részvénytársaság részvényeseinek folyó évi április hó 23-án tartott rendkívüli közgyűlése elhatározta, hogy az intézet alaptőkéje 500 drb 200 Korona névértékű részvénynek egyenként 230 Korona árban való kibocsajtása által 100000 Koronával felemeltessék s hogy ezen részvényekre a régi részvények birtokosainak az elővételi jog az alábbi módzatok mellett biztosítottassék.

Ezen 500 drb részvényt a következő feltételek mellett ezennel felajánljuk, — nevezetesen:

1. a régi részvényeseknek minden darab részvény után egy új részvényhez van — bárkire át is ruházható — elővételi joguk, —

2. A mennyiben a régi részvényesek elővételi jogukat a fenti módon ki nem meritik, az eként fentmaradó részvények jegyzésére a régi részvényesek eddig hirt részvényeik számarányához képest érvényesíthetnek további elővételt, —

3. A részvényjegyzés folyó évi május hó 15-éig eszközözlendő, — azon túl az elővételi jogot a jegyzést nem tevő részvényes elveszti.

4. Az elővételi jog gyakorlásakor a régi részvények szelvényiv nélkül az intézet pénztáránál lebélyegzés végett benyújtandók és egyuttal a befizetés első részlete lefizetendő;

5. A benyújtott részvények az elővételi jog gyakorlását igazoló lebélyegzéssel ellátva azonnal visszaadtnak s a teljesített részletfizetésről elővételi lap s illetve elismervény adatik, amelyen folytatólag a további részletek befizetése is igazoltatni fog;

6. A jegyzés alkalmából kifizetendő a kibocsajtási ár 30 százaléka és 3 kor. jegyzési díj, — a további 70 százalékból pedig 35 százalék folyó évi május hó 30-ig és 35 százalék folyó évi június 30-ig fizetendő le; az intézet a fizetés napjától folyó évi június végeig 5 százalék kamatot térít meg s az utolsó részletbe tudja be;

Szahadságában áll azonban minden részvényesnek — részvényt jegyzőnek — a részösszegeket a kitűzött határidők előtt és egyszerre is lefizetni.

7. Azon részvényes, — részvényt jegyző — aki a befizetések esedékes részleteit a mindenkori esedékesség napjától azámitandó 5° kamattal 15 nap alatt ajánlott levélbeli felszólítás dacára sem fizeti be, befizetéseit minden további jogigény nélkül a társaság tartalék tőkéje javára elveszti s jogában áll a társaságnak ugyanazon szám alatt új részvényt kibocsajtani.

8. Az ujonnan kibocsajtandó részvények tetszés szerinti névre állíthatnak ki s kiadásuk az elővételi lap s illetve ideiglenes elismervény visszaszolgáltatása ellenében folyó évi július hó 31. napjáig eszközöltetik.

9. A részvényenként befizetendő 3 kor. jegyzési díj s 30 korona — névértéken felüli rész — a kibocsajtással felmerülő költségek levonása után a tartalékalaphoz lesz csatolandó.

10. Az ujonnan kibocsajtandó részvények a folyó 1911. év nyereségében már részesülnek, még pedig aként, hogy az 1911. évi nyereségből megállapítandó osztalék felét kapják;

11. Az igazgatóságnak van fenntartva a részvény jegyzéseket a fenti alapelvek figyelembe vétele mellett érvényesíteni.

Felhívjuk tehát azokat a tisztelt részvényeseket, akik az új részvényekre az elővételi jogot gyakorolni akarják, hogy részvényeiket — szelvényiv nélkül — folyó évi május hó 15-éig az intézetnél lebélyegzés végett mutassák be és a megfelelő befizetéseket a kitűzött határidőkben teljesítsék.

Szécsényben, 1911. évi április hó 30.

A Szécsényi Népbank Részvénytársaság
Igazgatósága.

Üzlet megnyitás!

Tisztelettel értesitem a nagyérdemű közönseget, hogy
Szécsényben, az Otzenás-féle házban (Rákóczi-ut 44. szám alatt.)

gazdasági- és varrógép-üzletet nyitottam.

Raktáron tartom: az összes gyártmányu gazdasági-gépek és bármily rendszerű varrógépet, melyeket **ugy készpénzért, mint kényelmes részletre is** belehet szerezni.

Becsés pártfogásért eszedezik mély tisztelettel

Glausius Béla, gazdasági- és varrógépkereskedő. **Szécsényben.**